

Prelaadi kiri (juuli 2011)

Oma juulikuu kirjas käsitleb piikop Echevarria palvet, kui vestlust Jumalaga, "sest see on kui elava vee allikas, mis meie töö, apostolaadi, meie perekondlikud ja ühiskondlikud tegemised läbi immutab".

22.07.2011

Mu armsaimad, hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Pärast seda, kui arstid mind Pamplonas meditsiiniliselt läbi

vaatasid ja kui ma seal haigetega kohtusin, otsustasin ma külastada Elevandiluurannikut, et rääkida teie vendade ja õdedega, kes elavad maal, mille eest me viimasel ajal nii palju palvetanud oleme. Palvetagem veelgi selle eest, et sõjahaavad võimalikult kiiresti paraneksid, ilma, et sellest jääks järgi mingi vaen ja vihkamine. Et kõik suudaksid üksteisele andestada, nii, et leiaks aset suur vennastumine, mis on kasuks perekondadele, ühiskonnale ja kogu rahvale. Mingem nende palvesoovidega pühima ja halastavaima Jeesuse Südame juurde, mida me 1. juulil Liturgias austame ja Neitsi Maarja Pühima Südame juurde, mille püha on homme. Palvetagem ka kõigi nende paikade eest, kus

kannatused võimust võtavad.

See Jeesuse püha kutsub meid, lapsemeelsete palvetega selle Jumala

südamesse tungima, kes armastusest meie vastu lihaks sai. Ja nagu kirjutas meie Isa jutluses: "Siis võidame oma palvega Jeesuse südeme: kui me Jumala ära tunneme ja oskame pilgu tema poole suunata, tema, kes meid julgustab, õpetab ja juhatab." [1] Ka nüüd, juba Taevast, kutsub ta meid uuendama oma soovi, Pühima Kolmainsusega läbikäimises edusamme teha. Seepärast tahaksingi vaadelda mõningaid soovitusi, mida Paavst Johannes Paulus II oma Apostellikus Kirjutises välja toob, rääkides Kiriku suundadest uuel aastatuhandel. Pärast seda, kui ta oli välja toonud peamise eesmärgi, milleks on, äratada kogu jumalarahva südames soovi, püüelda pühaduse poole, kirjutas ta: "Selle, "Pühaduse pedagoogika" jaoks on vaja kristlasi, kes eelkõige palvekunstiga silma paistavad." [2]

Me ei loobu, ega või loobuda
tänamast Kristust tema heategude
eest, see oli ka meie Asutaja õpetuse
sisu, ning me peame kõigile – ka
teistele kristlastele-eriti
tähelepaneliku, tõsise ja püsiva
palveelu kinkima. Toitkem seda
innukust, lugedes iga päev
Jumalasõna, ihu ja hingega
Liturgiast, eriti iga päev Pühast
Missast osa võttes -, kuni see saab
tõeliseks läbikäimiseks Jumalaga
ihus hinges ja elus. Ja kuigi me
aastaid tahtejõuga selle nimel
pingutame, võime olla kindlad, et
peame iga päev ikka ja jälle uuesti
alustama.”Me teame nimelt väga
hästi”, nagu ütleb Paavst Benediktus
XVI, ”et palvet ei saa võtta kui
iseeneseestmõistetavat asja:
palvetama peab õppima ja seda
oskust pidevalt uuendama. Ka neil,
kes vaimulikus elus kaugele on
jõudnud, on vajadus, Jeesuse
õpilasteks saada, et õieti palvetama
õppida.[3]

Don Alvaro meenutas sageli seda
tahet, mida püha Josemaria näitas,
kui ta 70-aastaseks sai: Palvehing
olla! Meie Isa käis seda
palveteekonda ja jäi neile
igapäevastele ja lapselikele
vestlustele Jumalaga alati truuks,
juba sellest ajast peale,
noorusaastatel, kui Issand ennast
talle näitama hakkas. Tõsiasi, et ta
seda soovi alles aastakümneid hiljem
väljendas, annab tunnistust tema
sügavast alandlikkusest, mida
Benediktus XVI pühakute
kogemuseks nimetab.

Sageli ja ilmekalt oleme vaadanud
neid Evangeeliumi stseene, kus
Jeesus on vestluses oma Isa,
Jumalaga. Apostlid imestasid Meistri
sellise käitumise üle ja ükskord
palusid nad teda *Domine , doce nos
orare* [4]: Issand, õpeta meid
palvetama. Jeesus andis neile
joonitud paberi, jooned, mis kristliku
palve all seisis: *Meie Isa, kes sa oled*

*Taevas, pühitsetud olgu sinu nimi,
sinu riik tulgu, sinu tahtmine sündigu,
nagu taevas, nõnda ka maapeal .[5]*

Seda teed on võimalik väga erineval
moel käia, sest iga hinge suhe
Jumalaga on väga isiklik. Issand
hoolitseb meie, igaühe eest meist,
nagu kalliskivi eest, millel on
hindamatu väärtus: liigutav reaalsus
on see, et iga hing on ju Kristuse vere
eest vabaks ostetud.[6] Ärgem
unustagem, mida Issand on meile
öelnud: *vigilate et orate* [7], valvake
ja palvetage! See on nagu visadus,
tema tütarde ja poegade isa järel
kihutamine kiirteel, mis Taevase Isa
juurde viib ja kus teeviitadeks on
Jeesus Kristus ja Püha Vaim.[8] Kõik
me peame, ütleb Paavst Benediktus
XVI, *Jeesuse koolis* käima. Ja oma
armsa Isa käest oleme me võinud
õppida, kuidas Jumalaga suhelda-
lapse siirusega ja teoloogide
tarkusega; ennast Jeesuse Kristuse,
kui vanema venna kätte usaldada ja

Maarja, kui ema kätte ning Joosepi, selle perekonna üleloomuliku isa kätte ja Kiriku kätte ja inglite kätte, kes on meie kaitsjaiks ja saatjaiks igavese elu teel.

Uuendagem iga päev oma indu, isiklikult Jumalaga suhelda. Ma pean siin silmas igapäevaseid mõtiskluspalve hetki; koos Pihi- ja Armulauasakramendiga loovad nad aluse, puhta vee allika, millega me oma töö, apostolaadi, perekondlikud ja ühiskondlikud tegevused läbi immutame –

niisiis, kogu oma eksistentsi, isegi need hetked, kui me magame või puhkame. Ma võin teile kinnitada, et see ei ole üldse raske, isegi mitte siis, kui oleme vaimselt natuke kuivad, või vaimselt ja psüühiliselt väsinud, kui me ainult Pühal Vaimul ja vaimuliku juhendamise nõuannetel ennast juhtida laseme.

”Me peame olema ”kontemplatiivsed hinged”, ütles püha Josemaria 1973. aastal; ”seepärast ei tohi me mõtiskluspalvet unarusse jätta. Ilma palveta, ilma siseeluta teeksime me üksnes kurja (...). Nüüd tundub veel enam, et oleme tõesti kohustatud palvehinged olema, kõik, mis meil on, heldekäeliselt Jumalale ohverdama ja mitte kunagi vestlust temaga unarusse jätma, ükskõik, mis ka ei juhtuks. Ja kui te nii käitute, siis elate te iga päev koos Jumalaga ning te pingutate ennast tõsiselt, et kaks korda pool tundi mõtiskluspalvele pühendada.”[9]

Meie Isa ei palu ainult seda, et me palvehetke hästi peame, vaid seda, et me iga päev palvehetke algusest lõpuni hästi peaksime. See on eesmärk, mis on võimalik saavutada, kui me igal hommikul jälle uuesti alustame, jättes suuremad ja väiksemad madalseisud kõrvale. Ülejäänud – praktiliselt kõik –

väljendub Püha Vaimu viljadena
meie hinges: *Samuti tuleb ka Vaim
appi meie nõtrustele: meie ju ei tea,
kuidas palvetada, nõnda nagu peab,
kuid Vaim ise palub meie eest
sõnatute ägamistega.* [10]

Püüdkem niisiis eelkõige olla täpsed
nendes vestlustes Jumalaga, mis iga
päev meie teed joonistavad. See võib
näida ebaolulisena, kuid ma ütlen
teile, et sellel püha Josemaria
õpetusel on suur tähendus. "Ärge
jätke iialgi mõtiskluspalvet unarusse.
Mis on parim viis olla
kontemplatiivne? Palve. Kui hing
hakkab arvama, et ta ei tea, kuidas
palvehetke läbi viia, kui Isa õpetus
on talle raske, kui Issand talle midagi
ei ütle, kui ta tema häält ei kuule ja
kui ta selle asemel suulisi palveid
palvetab, ja arvab, et ta on langenud
hirmsasse kiusatusse.

Ei, mu lapsed! Olgu teil püsivust
mõtiskluspalves! Jutusta see kõik

mõtiskluspalve ajal Issandale ja kui on vaja, korda palju kordi ühte ja sama lühipalvet: Jeesus, ma armastan sind! Jeesus, õpeta mind palvetama! Õpeta mind teisi armastama sinu armastusega...tee seda püsivalt, päev päeva järel, kuid, aastaid ja lõpuks näed, kuidas Issand ütleb sulle: Rumaluke, ma olin ju sinu juures, sinu kõrval algusest peale!”[11]

Kindlasti tuleb vastu raskusi, kiusatusi, et poolt tundi mõtiskluspalvet lühemaks teha või hoopis ära jätta. Seepärast peame olema täpsed ja täpselt aega arvestama, olgu siis tegemist intensiivse tööga, või väsimusehetkega. Ja nagu märgib meie Paavst: ”Palve ei ole seotud teatud kontekstiga, vaid see on iga inimese südamesse sisse kirjutatud”[12] Alati on võimalik jumaliku hingekülalisega rääkida; alati ja igal pool on võimalik teda

kohata, kuigi võimaluse korral on hea minna Tabernaakli juurde, kus Jeesus tõeliselt substantiivselt kohal on, oma ihu ja verega, oma hingega ja oma jumalusega. Me peaksime niisiis kõik kõrvale jätma, mis meid sellest eemaldada võib. ”Me keskendume”, ütles püha Josemaria ühes katehheesis ”ja palvetame Jumala poole, et ta meid kuulda võtaks ja hakkame temaga rääkima, loomulikkusega, lihtsalt nii, nagu me räägiksime oma vennaga, isaga, emaga, või hea naabriga. Kui te räägite armastuse ja usaldusega, siis näete te varsti, kui hästi teil läheb. Teil saab olema siseelu.”[13]

Veelkord: vahel ei tea me, mida peaksime talle ütlema, meil puuduvad sõnad; kuid ärgem unustagem siis, et palve ”ei ole ainult rida lauseid, vaid eelkõige sisemine hoiak, mitte mingi kultuse läbiviimine või sõnade lausumine, vaid eelkõige Jumala ees

olemine”[14] On ka väga oluline, et me stressi ja vaimse kuivuse ajal palvehetkest väga täpselt kinni peame. Loomulikult on neil momentidel see vahend eriti hädavajalik. Kindlasti ei õnnestu meil alati kogu palvehetke ajal seda lapselikku vestlust hoida; kuid juba see, kui me nende minutite jooksul tema seltsi otsime, on kindel tõend sellest, et me Jumalat armastame, et me tahame temaga üks olla, iseennast unustada. ”Selles pilgus, mis on teistele suunatud, selles andumuses, kus me iseendast võitu saame seisneb palve olemus, kui kogemus, mis ületub kaugemale sellest, mida me mõistusega mõelda suudame.”[15]

Ei ole midagi trööstivamat, kui kindlustunne: Et me Jumalat armastame ja temaga suhelda võime, on väga liigutav teada, et *tema on meid enne armastanud* [16]. Seda kinnitab ka Katoliku Kiriku

Katekismus, öeldes: ” Palvetamise puhul lähtub Jumala truu armastuse meeleliigutus kõigepealt temast enesest; inimese meeleliigutus on alati vastus sellele.”[17] Iga päev uuendatud kavatsus, ennast palvehetkedel kokku võtta, *kohustab* niisiis Jumalat – kuin nii võib öelda – meile oma armu sama rikkalikult saatma. Kas sa muide mõtled sageli selle peale, et palve oli ja on alati Opus Dei relv? Kuidas *kaitses* sa selle relvaga Opus Dei tööd Kirikus? Kindlasti hakkame me seda meie Isa poolt saadud vaimsust seda enam armastama ja kaitsma, mida enam me oleme palvehinged.

Meie Isa õpetused palve kohta on väga rikkalikud ja väga kasulikud. Kes meist ei oleks näinud neid iseloomustavaid sõnu tema jutlusest? ”Aastate jooksul on paljud inimesed väga murelikult minu juurde tulnud ja öelnud: Isa, ma ei tea, mis minuga lahti on, ma olen loid ja külm. Varem

oli minu vagadus nii kindel ja
iseeneseestmõistetav, kuid nüüd on
see minu jaoks üks suur komöödia...
Neile, kes sellises olukorras on, ja
teile kõigile ütlen ma: komöödia?
Suurepärane! Issand mängib meiega,
nagu oma lastega."

Pühakirjas öeldakse selle kohta:
ludens in orbe terrarum (Õp
8,31), mängisin tema maailma maa
peal. Jumal mängib, kuid ei jäta
meid, sest kohe pärast seda tsitaati
võime lugeda: *deliciae meae esse cum
filiis hominum* ja tundsin rõõmu
inimlastest (sama), see on minu
rõõm, olla inimlaste keskel. Issand
mängib meiega. Kõik meie tegemised
võivad meile mõnikord komöödiana
tunduda, me tunneme, et oleme
külmad ja ükskõiksed, ülemeelikud
ja tahtejõuetud, meie kohustused
tunduvad meile hirmus rasketena ja
vaimulikud eesmärgid liiga
kõrgetena. Siis on õige aeg mõelda, et
Jumal tõesti mängib meiega ja tahab

olla selles komöödias hea
kaasmängija.”[18]

Ma ei tahaks lõpetada neid ridu
enne, kui olen selle kuu tähtsaimad
päevad meelde tuletanud. 7. juulil on
Don Alvaro rohkem esil, sest siis on
aastapäev, mil ta palus end Opus
Deisse võtta. 16.ndal on Karmeli
Neitsi Maarja päev; loomulikult
mõtleme siis eriliselt tädi Carmenit,
meie Isa õe peale, kes nii palju kaasa
aitas, Opus Dei keskustes
perekondlikku õhkkonda tugevdada.
Peale selle palvetame sel päeval
õnnetute hingede eest, kes on
puhastustules ja usaldame nad oma
taevalise Ema eestkostele.

Ma palun teid tungivalt, olgem
ühenduses palves; palvetagem
üksteise eest, apostelliku töö eest
kogu maailmas, Püha Isa
palvesoovide eest. Toogem
mõtiskluspalve ajal Tabernaakli ees
Issanda ette innukus, mis meid

tiivustab ja kasutagem sealjuures
Jumalaema, püha Joosepi ja püha
Josemaria, meie armastatud Isa
eestkostet.

Mul on rõõm teile kirjutada, et
eelmise kuu 18.ndal olin ma
Cagliaris, Sardiinia saarel, kus mul
oli võimalus meie armsa Bonaria
Neitsi ees palvetada. Ma tean
kindlasti, et püha Josemaria palvetas
selle maa eest ja et paljud selle maa
inimesed just nende palvete pärast
Jumala kutsele heldelt
järgnevad. Aidakem neid, sest sealt
aidatakse ka meid avasüli.

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie Isa

+Javier

[1] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
64.

[2] Ōnnis Johannes Paulus II., *Novo Millenio Ineunte* 6.1.2001, 32.

[3] Benediktus XVI., Ūldaudients, 4.5.2011.

[4] *Lk* 11,1

[5] *Mt* 6, 9-10

[6] 1 *Pt* 1,18-19

[7] *Mt* 26,41

[8] Usuõpetuse Kongregatsioon, *Kirjutis kristliku meditatsiooni aspektidest*, 15.10.1989, 29

[9] Püha Josemaria, Ūhe perekondliku kohtumise märkmed, september 1973.

[10] *Rm* 8,26

[11] Püha Josemaria, Ūhe perekondliku kohtumise märkmed, september 1973.

[12] Benediktus XVI., Üldaudients,
11.5.2011

[13] Püha Josemaria, Ühe
perekondliku kohtumise märkmed,
1972

[14] Benediktus XVI., Üldaudients,
11.5.2011

[15] Usuõpetuse Kongregatsioon,
*Kirjutis kristliku meditatsiooni
aspektidest*, 15.10.1989, 30

[16] 1 Jh 4,19

[17] *Katoliku Kiriku Katekismus* ,
2567

[18] Püha Josemaria, *Jumala sõbrad*,
152

dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-juuli-2011/ (10.08.2025)